

καί τῆς φρούσκιαι τοῦ Διόλου
καί τὴν ξίφρα ν' ἀυλακώνας.

Μυίγαις σὺ ποτὶ δὲν χάθεις,
ὅπου στέκεις πρῶτα πῆξι,
καί τὴν γῆ' ἔμπορειαι καὶ σκάθεις
καί τὴν θάλασσα τρυφεῖ.

Θαυπωμένη βλίπ' ἡ χώρα
'στὴ στερεῖ νὰ βγαίη τώρα
τῆς θαλάσσης τὸ παιδί,
μ' ἄλλου λόγου δηλαδὴ
ἔλλαξε ὁ Μανωλιός
κι' ἔβαλε τὰ ρούχ' ἄλλοιώς.

Ε'.

Σὶ χαιρετῶ, σπαθαίτε Τσαμαδέ,
τῆς φανταρίας κίττα τὰ κοροίδα,
καί τὰ στελίχη γύρσι κι' ἰδέ,
ποῦ τᾶχουν εἰς τώρα κάνει ροίδα.

Σὶ χαιρετῶ, τῆς Ἰόρας Τσαμαδέ,
γιὰ τὸν στρατὸ νὰ φάινεσαι ἀνήμερος,
κι' εἰπί του ἔρδε Λάζαρε περδὲ
ν' ἀναστηθῆ σὰν Λάζαρος τριήμερος.

Εἶσαι μὲ θάρρος καὶ μὲ νοῦ,
ἀλλὰ σὺ τοῖτον τὸν καιρὸ
μῆλα δὲ δειρῆς πετινοῦ
ἂν ἔχῃς ὕφος αὐστηρό.

Βάζε νερὸ μὲς 'στὸ κρασί
κι' ὄλουσ προβιθαίει καὶ σὺ,
γιατὶ τὸν ἀνεμο κτυπᾷς
ἂν τὰ γυλόνια δὲν σκορπᾷς.

Κρατεῖ λευκὴ περιστερὰ
ἔλγας κλαδί 'στὸ στόμα..
μεταβολὴ ἀριστερὰ
κι' ἄς πῶσιμες 'στὸ στρώμα.

Γιὰ τὸ Θεό, κύρ Τσαμαδέ,
μὴν παίξῃς μὲ τῆς πάλαις...
βάλε τὸ πάπλωμα μεπερδὲ
νὰ μὴν περνοῦν ἡ μπάλαις.

ΣΤ'

Τὸν Κοσσονάκο χαιρετῶ, τὸν κουβαρντᾶ, τὸν βλάμη,
καὶ ρίχνω μίαν κουμπουριά γιὰ τοῦτον τὸν ἀντάμη.
Τὸν ἔρριξαν 'στὰ γράμματα μ' αὐτὰ ν' ἀρχίσῃ γλίντι
κι' ἔρρητα ρήματα πετοῦν 'στὰ γιλαστά του χεῖλη ...
δάσκαλο μὰς τὸν ἔκαμαν τὸν Κώστα τὸν λιβέντη
κι' ἴσως τὸν 'δοῦμε καὶ παππὰ νὰ βάλῃ πετραχῆλι.

Τὸν Κοσσονάκο χαιρετῶ, τὸν κουβαρντᾶ, τὸν βλάμη,
καὶ ρίχνω δύο κουμπουριάς γιὰ τοῦτον τὸν ἀντάμη,
κι' εὐχομαι τὸ μουστάκι του ἀξένιστος νὰ στῆρῃ
καὶ τώρα πούναι Ἰπουργὸς νὰ πάρῃ καὶ μὴ νύφῃ.

'Ανασκουμπώσου ἡγήγορα τὸν δάσκαλο νὰ κάνῃς...
νὰ κι' ἡ Παιδεία σοῦ γελάει καὶ ρίχνει ὀθὸ κουμπουρία...
δὲν πρέπει γιὰ τὰ γράμματα πολὺ νὰ γλοσκάνῃς
καὶ βάρτα τὰ μαγκούρικα πρὶν σοῦ γεινοῦν ταιμπούρια.

"Ὅσο ἔμπορειαι συμβούλευε δασκάλους καὶ παιδιὰ.
ὅσο ἔμπορειαι συμβούλευε παππάδες κι' ἐπισκόπους...
δὲν σ' ἔχομε γιὰ βάσανα καὶ γιὰ κακὴ καρδιά
καὶ θᾶναι κρίμα νὰ χαθῆς μ' αὐτοῖς τοὺς λυκανθρώπους.

Γκρομίξει ἀπὸ τῆς σκάλαις
καὶ δασκάλους καὶ δασκάλαις,
κι' ὄλο τράβα τὸ πσουλουφι
καθενὸς σοφοῦ μαγκούφῃ.

Τί μαριόλοι, τί μαριόλαις ! ...
ὅμως σὺ σὰν Κοσσονάκος
δεῖξέ σ' ὄλους, δεῖξέ σ' ὄλαις
πὸς' ἀπίδη βάλ' ὁ σάκος.

"Ὅλα σκίπτου, ὄλα κρίνει,
κι' ὅπως σήμερ' ἄς μὴν εἶναι
ἡ Παιδεία μακαλιό
νὰ πηγαίω 'στὸ Σχολεῖο
νὰ μαθαίνω γράμματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα.

Καὶ ὄλγαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὅι ρόματα Ἀθηνοποῦλοι ἔριραν χίλια μῦθα
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀδύνατα καρμια,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ σερφοῦ μοναδικὰ εὐ κρίνει,
ποῦ μπαίνει κακομῶστους καὶ βγαίνει φοιτοῦνι.
"Ὅσο γιὰ τὴν κομφοῦτητα καθίνας σὰς εὐ εἶρει
πὺς τοῦτο τὸ ρεπεῖδιο δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρ'
τεχνίται ἀπαρῆμτοι ἀρῆτεροι ὁμοῦ
καὶ γελᾶστο σὰς καρτεροῖν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού.

Ὁ Ρωμῆός γνωστὸν εἰς κἄν — πᾶς 'στὸ σπῆξι μω ἀνίθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῖδα σοφραῖαι,
μὲ ἐνοσολεῖο Σιδῆ, — ὄθ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ἔδδι,

μὲ Χμῆσιον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χρεμ δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μωμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθου» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προστατεῖον κοιοροῦτοῦ πολύς.